



Remember PhD Prof. Dumitru Cojocaru
(1951-2023)

By the mid-1980s, I crossed paths with a young biochemist named Dumitru Cojocaru, who would become my friend a decade later. He worked alongside professor (at that time lecturer) Vlad Artenie, whom I often visited when I went to Iași, in a work space assigned to this discipline in the old building (Body A) of "Alexandru Ioan Cuza" University. I discovered that we were actually colleagues, researchers within the same institution – the Centre for Biological Research (CCB) in Iași: while he was affiliated at Iași Section, I was at the one in Piatra Neamț. Most of the colleagues from Iași were then working in the premises of the Faculty of Biology (Body B). After 1990, at the initiative of Prof. Artenie, the Faculty established a Department (specialisation) of Biochemistry in the building where it also operated, by vacating some spaces belonging to other disciplines to create laboratories and offices for this new Department. The new faculty specialisation entailed new study subjects and academic positions, which enabled some specialists from CCB Iași to compete for and hold some of the teaching positions that were created. Among them was the recent doctor in biochemistry Dumitru Cojocaru, who became a lecturer. In fact, it was in this position that I would get to know him personally, and, gradually, through our professional obligations in the faculty, we would collaborate and establish a friendship that, over the years, became closer.

Dumitru Cojocaru was born on May 15, 1951 in Săveni village (which became a town in 1968) from Botoșani county, in a family of farmers with many children, being the youngest of the brothers and the only one who was supported by his family to learn and to finally reach the highest level in education, that of university professor. He began his schooling in 1958 at the General School in Petricani (Săveni), then attended (between 1966-1970) the courses of the Theoretical High School (Department of Sciences) in Săveni town; in 1970, he took the entrance examination at the Faculty of Chemistry, Department of Chemistry - Physics of "Alexandru Ioan Cuza" University in Iași. After finishing the second year of college, he was selected and sent to study in Ukraine, where (between 1972-1976) he attended the courses of the Faculty of Biology, Department of Biochemistry, of "Maxim Gorki" University (currently "V. N. Kazarin") in Kharkiv. After completing his university studies, he worked as a biochemist at the Biochemistry Laboratory of Botoșani County Hospital. In 1981, he moved to Iași where he continued his professional activity as a biochemist in the Industrial Microbiology Laboratory of the Biological Research Centre. During the 9 years of working in this laboratory, he participated in contract-based research projects of his group, attended professional scientific meetings, published a series of articles in the field of biochemistry, etc.; consequently, the results of his hard work helped him to promote to the positions of Scientific Researcher (SR)

and SR, qualification level III. In 1986, he enrolled on the doctoral specialisation, first with Prof. Dr. Napoleon Topală as his scientific supervisor (who passed away) and then with Prof. Vlad Artenie. His doctoral thesis entitled "Research on the immobilization of enzymes and microbial cells with applications in biotechnology" was publicly defended in 1990.

The same year, in autumn, he entered the competition for a lecturer position, which he obtained at the Faculty of Biology of "Alexandru Ioan Cuza" University - Iași, Department of Genetics, Biochemistry, Microbiology. In 1994 and 1995, Prof. Dr. Dumitru Cojocaru benefited from two specialisation internships (of two months each), within the "TEMPUS" program, at the University of Lille I (France), where he had as scientific advisors Dr. Rita Barot (from CNRS Paris) and Professor Jean Montreuil from the University of Lille (honorary member of the Romanian Academy). Between 1995-2004 he participated in the training of those interested in the field of "Glycosciences and Glycotechnologies", courses and activities organised within the French-Romanian Summer School, with Professor Emeritus Jean Montreuil as the director of this school. At the last five editions of this school, Prof. Dumitru Cojocaru was selected among the specialists who gave conferences to the participants, the chosen topics being: "Fundamental enzymology" and "Competitive and non-competitive enzyme inhibitors".

The main fields of activity in which Professor Cojocaru was reputed were: general biochemistry, applied enzymology, biochemistry of vitamins and hormones, metabolism of proteins and nucleic acids, enzyme biotechnologies (extraction and purification of enzymes, immobilization of enzymes and microbial cells on solid supports, use of enzymes in industry and medicine). He taught biochemistry, protein and nucleic acid metabolism, enzyme biotechnologies, biochemistry of informational molecules to undergraduate and master's students. The scientific and didactic activity supported in the laboratory and in the department allowed him to promote swiftly from the position of lecturer in 1993 to that of university professor in 1997. Moreover, in 2008 he requested and was approved by the faculty and university management the quality of doctoral supervisor, which was subsequently confirmed by the CNATDCU Profile Commission, within the Ministry of Education. Professor Dumitru Cojocaru's scientific activity was conducted in high-value research projects and contracts, financed by economic enterprises or from the National Research and Development Plan. This research concerned the testing of macromolecular acrylic supports in the purification and immobilisation of enzymes; the immobilisation by physical methods and by covalent binding of some microbial enzymes; the characterisation of active plant and fungal principles with cytostatic, immunomodulatory and neurotropic action; the use of cereals and cereal waste to obtain bio-ethanol; the ecological reconstruction through micromediation processes of soils degraded by mining activities, etc.

His scientific activity resulted in more than 100 articles published in ISI or BDI indexed journals, in the development and publication of 9 manuals and specialised books, in the preparation and support of scientific communications at professional meetings, but also of conferences intended for the students of the previously mentioned Summer School, organised by the Department of Biochemistry of "Alexandru Ioan Cuza" University. The experience acquired as a researcher and teacher, as well as the prestige he enjoyed among his colleagues, entitled him to hold highest positions in committees/commissions at the national level: he was a member of the Biology Commission of CNATDCU for the confirmation of the titles of professor, associate professor, respectively scientific researcher II and I; he was a permanent expert evaluator in the "Exact Sciences and Natural Sciences" Commission within ARACIS; about a decade ago, he was proposed and elected an associate member of the Romanian Academy of Scientists, Biology Section.

The professional achievements of researcher and professor Dumitru Cojocaru were undoubtedly remarkable, but I was very impressed by his human qualities, his manner of being and treating his peers, the respect he showed towards values of any kind. He was a reliable person, who was supportive for better or worse, who did not cause problems around him because he did not like tensions between people. I had the opportunity to get to know him better during our official visits to some universities in the country for the evaluation and accreditation of specialisations and master's degrees in Biology and Ecology. Being a well-educated, honest and balanced person, he did not assume the role of bossy "inspector" who would put his hosts in difficulty; on the contrary, he behaved as a well-meaning, fair and constructive colleague of theirs. We got along perfectly in all these working visits and I think no one had anything to comment or reproach us about the way we did our duty and how we treated the colleagues who were undergoing evaluations. These trips were also opportunities to talk more, to learn about each other, about our concerns, our values, our passions, our way of thinking and acting. A relationship of great trust and sincere friendship has been established between us. We often talked on the phone in a relaxed manner and in our long discussions we covered all kinds of topics, from family and professional ones to history, politics, music, etc.

Compared with his career path, which was smooth, obstacle-free and always ascending, Dumitru Cojocaru's personal life did not take a similar course. He married in 1981 Doina Irina Anisie, a chemist whose parents were teachers in Botoșani. They were a happy family, free from material worries – having an apartment and good jobs. God had given them a child, Sabina-Ioana, who promised to follow in their footsteps. Everything seemed to be on the upswing in their lives, until one day – when his wife contracted a disease that still claims many lives among her fellows and ended her days at the turn of the millennium, at the age of just 44. That was an extremely difficult moment for the whole family, but especially for Professor Cojocaru, left alone at a young age, going to take care of both his 17-year-old daughter and his in-laws (who, meanwhile, had moved to Iași), who were elderly people with health problems. As a firm believer, he just called on divine help, gritted his teeth and moved on, he did not complain to anyone, but managed on his own. To his credit, he did not think of rebuilding his life with another woman, which is a sign of great gentleness. He understood that he had an even greater responsibility, that he had to take care of his daughter, to whom he was not only a loving father, but a friend and even a colleague, making sure that she did not lack anything and that she developed her full potential.

After the death of his parents-in-law, Sabina inherited the apartment in which they had lived, located in the city centre and proposed to her father to sell it and buy a house (at an advanced stage of construction) in Aroneanu commune, a locality located at approximately 5 km from Iași. They were both delighted that their initiative was successful. Reaching the threshold of retirement, the teacher had at his disposal the dream place where he could spend a large part of his time, create a household to his taste, which would remind him of his childhood years spent in Săveni. As the works on the house progressed, the two began to set up spaces on the land next to it for a small orchard (cultivated with various fruit trees and shrubs) and a vegetable garden, which would provide them with organic produce. Professor Cojocaru was very proud of the living conditions he had created at his home in the country, of his work as a "farmer" in the garden and orchard and of its fruits. When some agricultural work or landscaping was beyond him, he called on his brothers and nephews to help him. I was deeply impressed hearing him tell me how well he felt among his people in Săveni, how much care and respect they had for him. Rarely have I heard of such families among us! The coming of the pandemic was no longer a nightmare for my friend, as it was for most townspeople. Father and daughter now realised, once more, how inspired their idea was to acquire this home, where they had freedom of movement and action, a wonderful place to relax and spend time usefully.

Because of the pandemic, I have not been able to meet Professor Cojocaru physically in the last three years. In our phone conversations, we covered a wide variety of topics. They gave me a good mood, I could feel how at peace he was with himself and how happy he felt with the new occupation added to the old ones. He confessed to me that the activity of "farmer", in addition to some material satisfaction offered, had helped him to get rid of the extra kilos he had and to normalise all his medical tests. Even though he did not lack anything and had good medical test results, I am convinced that it was not easy for him alone between four walls with enough professional and personal worries on his head! I think loneliness was his biggest enemy, which affected his health without realising it. More than 10 years ago he had to undergo some surgery to have a coronary stent implanted. Although he became cautious from that moment on, careful about his diet, alcohol consumption, physical exertion, etc., I think, made him forget about his blood pressure, which was probably not always within normal limits. The fact that he had visibly lost weight, that he had adopted a balanced diet and lifestyle, that he seemed very satisfied with his life lately, made me believe that he would live and enjoy for many years all that he had achieved together with his daughter. Unfortunately, fate decided otherwise and on February 4, 2023, he suffered a severe stroke. Its consequences, as well as a series of complications in the respiratory system, could not be controlled and improved medically, which sent him to the world of shadows on the night of March 18 to 19. A heavy loss not only for his loving family, colleagues and friends, but also for Iasi biology!

To me, the news that my friend Dumitru Cojocaru suffered a stroke was deeply distressing, it seemed so unbelievable because it came like a storm out of nowhere, while in our phone conversations I felt him optimistic and happy with the life he had lived. His timely passing away affected me even more strongly, as I was parting forever with a friend who was somewhat unique. You rarely meet people like him, discreet, honest, God-loving, content with what he has, free from temptations, restrained, devoted to his family. Many friends have left me for some time now and their disappearance has deeply affected me, but when Professor Dumitru Cojocaru left us, I experienced a very painful feeling, I could not banish the thought of his merciless fate, the fact that life had left him precisely when he was happier, when he had created for his soul a real corner of heaven in Aroneanu. The memory of my friend Dumitru Cojocaru will remain forever alive in me, and I comfort myself with the thought that our Lord took him from us because he needed him very much up there!

Gogu Ghiorghiță



**In memoriam Prof. univ. dr. Dumitru Cojocaru
(1951-2023)**

Pe la jumătatea anilor 1980, întâlneam în cale pentru prima oară un tânăr biochimist, pe numele său Dumitru Cojocaru, care avea să-mi devină un deceniu mai târziu prieten. Lucra alături de profesorul (pe atunci conferențiar) Vlad Artenie, pe care îl vizitam adesea când mergeam la Iași, într-un spațiu de lucru alocat acestei discipline în clădirea veche (Corpul A) a Universității "Alexandru Ioan Cuza". Am aflat atunci că eram de fapt colegi, cercetători la aceeași instituție - Centrul de cercetări biologice (CCB) din Iași, el la Secția din Iași a acestuia, eu la cea de la Piatra Neamț. Majoritatea colegilor ieșeni ai CCB Iași își desfășurau pe atunci activitatea în spațiile Facultății de Biologie a universității (Corpul B). După 1990, la inițiativa prof. Artenie, Facultatea a înființat în corpul de clădire în care funcționa și o Secție (specializare) de Biochimie, eliberând unele spații aparținând altor discipline pentru a crea laboratoare și cabinete de lucru acestei noi Secții. Noua specializare a facultății însemna noi discipline de studiu și norme didactice, astfel că unii specialiști ai CCB Iași au dat concurs și au ocupat unele din posturile didactice care au fost create. Printre aceștia s-a numărat și proaspătul doctor în biochimie Dumitru Cojocaru, devenit Șef de lucrări. De fapt, în această nouă calitate, aveam să-l cunosc personal și treptat, prin obligațiile noastre profesionale în cadrul facultății, să colaborăm și să stabilim o relație de prietenie care, cu trecerea anilor, a devenit tot mai strânsă.

Dumitru Cojocaru s-a născut la 15 mai 1951 în comuna Săveni, jud. Botoșani (devenită oraș în 1968), într-o familie de gospodari cu mulți copii, fiind cel mai mic dintre frați și singurul care a fost sprijinit de ai lui să învețe și să ajungă în final pe cea mai înaltă treaptă în învățământ, cea de profesor universitar. Și- a început instruirea în 1958 la Școala generală din Petricani (Săveni), a urmat apoi (între 1966-1970) cursurile Liceului teoretic (Secția Reală) din orașul Săveni, în 1970 a dat examen de admitere la Facultatea de Chimie, Secția Chimie-fizică a Universității "Alexandru Ioan Cuza" din Iași. După terminarea anului II de facultate a fost selecționat și trimis la studii în Ucraina, unde (între 1972-1976) urmează cursurile Facultății de Biologie, Secția de Biochimie, a Universității "Maxim Gorki" (în prezent "V. N. Kazarin") din Harkov. După finalizarea studiilor universitare s-a angajat ca biochimist la Laboratorul de Biochimie al Spitalului Județean din Botoșani. În 1981 s-a mutat cu activitatea profesională la Iași, unde a ocupat prin concurs un post de biochimist în cadrul Laboratorului de Microbiologie industrială a Centrului de Cercetări Biologice. În cei 9 ani cât a slujit acest laborator a participat la realizarea proiectelor de cercetare pe bază de contract ale grupului în care lucra, a fost prezent la reuniuni științifice de profil, a publicat o serie de articole în domeniul biochimiei etc., rezultatele activității sale ajutându-l să promoveze în funcțiile de cercetător științific (CS) și de CS gradul III. În 1986 s-a înscris la specializarea prin doctorat, având mai întâi ca îndrumător științific pe prof. dr. Napoleon Topală și apoi (din cauza decesului acestuia), pe prof. dr. Vlad

Artenie, iar ca subiect de studiu "*Cercetări privind imobilizarea enzimelor și celulelor microbiene cu aplicații în biotehnologie*", teza de doctorat fiind susținută public în 1990.

În toamna aceluiași an, cum am arătat deja, a dat concurs și a devenit Șef de lucrări la Facultatea de Biologie a Universității "Alexandru Ioan Cuza" - Iași, Departamentul de Genetică, Biochimie, Microbiologie. În 1994 și 1995, conf. dr. Dumitru Cojocaru a beneficiat de două stagii de specializare (de câte două luni), în cadrul programului "TEMPUS", la Universitatea din Lille I (Franța), unde i-a avut ca îndrumători științifici pe dr. Rita Barot (de la CNRS Paris) și pe profesorul Jean Montreuil de la Universitatea din Lille (membru de onoare al Academiei Române). Între 1995-2004 a participat la perfecționarea celor interesați în domeniul "Glicostiințe și Glicotehnologii", cursuri și activități organizate în cadrul Școlii de vară franco-române, avându-l ca director al acestei școli pe prof. emerit Jean Montreuil. La ultimele cinci ediții ale acestei școli, prof. Dumitru Cojocaru a fost selectat printre specialiștii care au ținut conferințe participanților, temele alese fiind: "Enzimologii fundamentale" și "Inhibitori enzimatici competitivi și necompetitivi".

Principalele domenii de lucru în care s-a făcut cunoscut profesorul Cojocaru au fost: biochimie generală, enzimologie aplicată, biochimia vitaminelor și hormonilor, metabolismul proteinelor și acizilor nucleici, biotehnologii enzimatică (extracția și purificarea enzimelor, imobilizarea enzimelor și celulelor microbiene pe suporturi solide, utilizarea enzimelor în industrie și medicină). A predat studenților din ciclul licență și master cursuri de biochimie, metabolismul proteinelor și acizilor nucleici, biotehnologii enzimatică, biochimia moleculelor informaționale. Activitatea științifică și didactică susținută în laborator și la catedră i-au permis să promoveze rapid, astfel că în 1993 devine conferențiar, iar în 1997 profesor universitar. Mai mult, în 2008 solicită și primește din partea conducerii facultății și universității calitatea de conducător de doctorate, confirmată apoi de către Comisia de profil a CNATDCU, din cadrul Ministerului Învățământului. Activitatea științifică a profesorului Dumitru Cojocaru s-a desfășurat în cadrul unor proiecte și contracte de cercetare de mare valoare, finanțate de unități economice sau din Planul Național de Cercetare Dezvoltare. Acestea au vizat: testarea unor suporturi acrilice macromoleculare în purificarea și imobilizarea enzimelor; cercetări privind imobilizarea prin metode fizice și prin legare covalentă a unor enzime microbiene; caracterizarea unor principii active vegetale și fungice cu acțiune citostatică, imunomodulatoare și neurotropă; folosirea cerealelor și deșeurilor cerealiere la obținerea bio-etanolului; reconstrucția ecologică prin procedee de micromediere a solurilor degradate de activități miniere etc.

Rezultatele activității sale științifice s-au materializat într-un număr de peste 100 articole publicate în reviste ISI sau indexate BDI, în elaborarea și publicarea a 9 manuale și cărți de specialitate, în pregătirea și susținerea de comunicări științifice la reuniuni de profil, dar și a unor conferințe destinate cursanților Școlii de Vară amintită anterior, organizată de către Departamentul de Biochimie al Universității "Alexandru Ioan Cuza". Experiența dobândită ca cercetător și profesor, prestigiul de care se bucura în rândul colegilor de breaslă, l-au recomandat în funcții de răspundere la nivel național: a fost membru în Comisia de Biologie a CNATDCU pentru confirmarea titlurilor de profesor și conferențiar universitar, respectiv cercetător științific II și I; a fost cooptat ca expert evaluator permanent în Comisia de "Științe exacte și Științe ale naturii" din cadrul ARACIS; în urmă cu cca un deceniu a fost propus și ales membru asociat al Academiei Oamenilor de Știință din România, Secția de Biologie.

Desigur, realizările profesionale ale cercetătorului și profesorului Dumitru Cojocaru au fost remarcabile, dar pe mine m-au impresionat mult calitățile sale umane, maniera de a fi și a trata semenii, respectul pe care îl manifesta față de valorile de orice fel. Un tip serios, de cuvânt, pe care puteai conta la bine și la rău, echilibrat, care nu crea probleme în jurul său pentru că nu agreea tensiunile între oameni. Am avut ocazia să-l cunosc mai bine în deplasările noastre la unele universități din țară pentru evaluarea și acreditarea specializărilor și masteratelor în

Biologie și Ecologie. Fiind un tip cu educație aleasă, onest și așezat, nu încerca să facă pe șeful aflat în "inspecție", să-și pună gazdele în dificultate, ci dimpotrivă se comporta ca un coleg al acestora bine intenționat, corect și constructiv. Ne-am înțeles perfect în toate aceste vizite de lucru și cred că nimeni nu a avut ce să comenteze sau să ne reproșeze în privința modului cum ne-am făcut datoria și cum i-am tratat pe colegii supuși evaluărilor. Aceste deplasări au fost și prilejuri de a sta mai mult de vorbă, de a afla unul despre celălalt, preocupările, valorile pe care punem preț, pasiunile, modul de a gândi și de a acționa. Între noi s-a stabilit o relație de mare încredere și de prietenie sinceră. Vorbeam adesea la telefon relaxați, abordam în discuțiile noastre îndelungi tot felul de subiecte, de la cele legate de familie și profesionale, până la cele de istorie, politică, muzică ș. a.

Dacă în plan profesional traseul urmat de Dumitru Cojocaru a fost lipsit de obstacole, lin și mereu ascendent, în viața personală lucrurile nu au avut același curs. S-a căsătorit în 1981 cu Doina Irina Anisie, chimist, fiică a unor profesori din Botoșani. Erau o familie fericită, lipsită de griji materiale - având un apartament la bloc și slujbe bune. Dumnezeu le dăruise un copil, Sabina-Ioana, ce promitea să le calce pe urme. Totul părea să aibă un curs ascendent în viața lor, până într-o zi - când soția sa a contractat o boală care seceră încă multe vieți printre semeni și care i-a pus capăt zilelor la trecerea între milenii, la vârsta de doar 44 de ani. Moment extrem de greu pentru întreaga familie, dar mai cu seamă pentru profesorul Cojocaru, rămas singur la o vârstă tânără, urmând a purta doar el de grijă atât fiicei sale de 17 ani, cât și socrilor (care, între timp, se mutaseră în Iași), oameni în vârstă și cu probleme de sănătate. Credincios fiind - a invocat doar ajutorul divin, a strâns din dinți și a mers mai departe, nu s-a plâns nimănui, s-a descurcat cum numai el a știut. Spre cinstea sa, nu s-a gândit să-și refacă viața lângă o altă femeie, dovadă de mare gentilețe sufletească. A înțeles că are o responsabilitate și mai mare, că trebuie să poarte de grijă fiicei sale, căreia i-a fost nu doar tată iubitor, ci prieten și chiar coleg, îngrijindu-se să nu-i lipsească nimic și să evolueze potrivit potențialului de care dispunea.

După decesul socrilor, Sabina a moștenit apartamentul în care locuiseră aceștia, situat în centrul orașului, care după o vreme i-a propus tatălui să vândă acest apartament și să cumpere o casă (aflată în stadiu avansat de construcție) în comuna Aroneanu, localitate aflată la cca 5 km de Iași. Ambii erau încântați că această inițiativă a lor a reușit. Ajuns în prag de pensie, profesorul avea acum la dispoziție locul mult visat, unde să-și petreacă o mare parte din timp, să realizeze o gospodărie pe gustul său, care să-i amintească de anii copilăriei petrecuți la Săveni. Pe măsură ce lucrările de finalizare a casei avansau, cei doi au început să amenajeze pe terenul de lângă ea spații destinate unei mici livezi (cultivată cu diverși pomi și arbuști fructiferi) și grădinii de legume, care să le furnizeze produse ecologice. Tare mândru era profesorul Cojocaru de condițiile de viață pe care și le crease la locuința de la țară, de munca de "fermier" în grădină și livadă și de roadele ei. Atunci când unele lucrări agricole sau amenajări îl depășeau, apela la frații și nepoții săi să-l ajute. Eram profund impresionat auzindu-l povestind cât de bine se simțea printre ai săi la Săveni, câtă grijă și respect îi purtau aceștia. Mai rar mi-a fost dat să aflu că există printre noi asemenea familii! Venirea pandemiei nu a mai fost pentru prietenul meu un coșmar, așa cum a fost cazul majorității orașenilor. Tată și fiică realizau acum, o dată în plus, ce inspirată a fost ideea lor de a procura această locuință, unde aveau libertate de mișcare și acțiune, un loc minunat de relaxare și de petrecere cu folos a timpului.

Din cauza pandemiei, nu am reușit să-l mai întâlnesc pe profesorul Cojocaru în ultimii trei ani. În discuțiile telefonice cu el abordam subiecte dintre cele mai diverse. Ele îmi dădeau o stare de bine, îl simțeam cât de împăcat cu sine era și cât de fericit se simțea cu noua ocupație adăugată la cele vechi. Îmi mărturisea că activitatea de "fermier", pe lângă unele satisfacții materiale oferite, îl ajutase să se elibereze de kilogramele în plus pe care le avea și să-și normalizeze toate analizele medicale. Chiar dacă nu-i lipsea nimic și avea analize bune, sunt convins că nu i-a fost ușor singur între patru pereți cu destule griji de ordin profesional și

personal pe cap! Singurătatea i-a fost cred cel mai mare dușman, care i-a afectat sănătatea fără să bage de seamă. Cu mai bine de 10 ani în urmă fusese nevoit să se supună unei intervenții chirurgicale pentru implantarea unui stent coronarian. Deși a devenit prudent din acel moment, atent la alimentație, consumul de alcool, la efortul fizic etc., analizele medicale bune, l-au făcut cred să uite de tensiunea arterială, care probabil nu era întotdeauna în limite normale. Faptul că scăzuse vizibil în greutate, că adoptase un regim de viață și alimentar echilibrat, că părea foarte mulțumit cu viața lui din ultima vreme, mă făcea să cred că va trăi și se va bucura ani mulți de tot ceea ce agonisise și realizase împreună cu fiica sa. Din nefericire, soarta a decis altfel și, în ziua de 4 februarie 2023, a fost afectat de un accident vascular cerebral (AVC) grav. Consecințele acestuia, precum și o serie de complicații la nivelul sistemului respirator, nu au putut fi controlate și ameliorate medical, ceea ce l-a trimis în lumea umbrelor în noaptea de 18 spre 19 martie. O pierdere grea nu doar pentru familia lui iubitoare, colegi și prieteni, ci și pentru biologia ieșeană!

Pentru mine, vestea că prietenul Dumitru Cojocaru a suferit un AVC m-a răvășit, mi s-a părut de necrezut, pentru că a venit precum o furtună de nicăieri, în timp ce în discuțiile noastre telefonice îl simțeam tonic, optimist, bucuros de viața pe care o trăia. Dispariția sa m-a marcat și mai tare, întrucât mă despărțeam pentru totdeauna de un prieten, într-un anume fel, unic. Rar întâlnești oameni pe tiparul lui, discret, onest, iubitor de Dumnezeu, mulțumit cu ce are, lipsit de tentații, reținut, dedicat întru-totul familiei. M-au părăsit de o vreme încoace mulți prieteni, a căror dispariție m-a afectat profund, dar la plecarea profesorului Dumitru Cojocaru dintre noi, am trăit un sentiment foarte dureros, nu mi-am putut alunga gândul sorții sale neîndurătoare, faptul că viața l-a părăsit tocmai atunci când era mai fericit, când își croise pentru sufletul său un adevărat colț de rai la Aroneanu. Amintirea prietenului Dumitru Cojocaru îmi va rămâne veșnic vie și mă mângâi cu gândul că Bunul Dumnezeu l-a luat dintre noi pentru că avea mare nevoie de el acolo Sus!

Gogu Ghiorghiță